

[Hert Petersen.]

gældende og prægede dansk udenrigspolitik i 1930'erne, da det nazistiske Tyskland lå lige ved siden af os. Men jeg synes nok, at i dette tilfælde skal man andre steder hen, i hvert fald, for at forklare den tilbageholdenhed, som den danske regering helt åbenbart udviser i spørgsmålet om, hvordan man skal protestere, hvordan man skal modvirke den terror, som finder sted i Chile.

Jeg kan ikke undgå at spørge, om det skyldes frygt, eller rettere sagt, om det skyldes et ønske om, at man skal koordinere sin udenrigspolitik med den såkaldte vestlige verden, med den alliance, som vi ulykkeligtvis tilhører. Er det det, der er årsagen til denne tilbageholdenhed fra dansk side? For det er jo en tilbageholdenhed, som guderne skal vide at også De Forenede Stater og en række vestlige stormagter opretholder, som vi altså deler med dem.

Da man ikke fra ministrenes side har ønsket at mødes med Chilekomiteen, vil jeg godt fra denne talerstol gennemgå de forslag, som Chilekomiteen stiller, og som man foreslår den danske regering at tage op.

For det første, at man fra dansk side udøver pres på den chilenske junta for at udvirke løsladelse af politiske fanger med tilbud om politisk asyl i Danmark.

For det andet, at den danske regering foretager en yderligere udvidelse af den kvota, der findes for politiske flygtninge, med særligt henblik på transitflygtningenes særdeles vanskelige forhold. I den forbindelse vil jeg godt sige, at vi har på meget kort tid kunnet modtage omkring 2.000 flygtninge fra Polen for en 4-5 år siden. Der var ikke tale om lange ventetider. Der var tale om en proces, som forløb i løbet af næsten rekordagtig kort tid. Det skal regeringen, den daværende regering, så sandelig ikke klandres for, det var en rigtig holdning. Men det kan vække megen undren, at man, når det drejer sig om flygtninge fra et land, hvor fascistiske har taget magten og udøver terror, som vi ikke har set det igennem mange, mange år, da udviser en større langsomhed, større valenhed, mere angst for virkelig at sætte kvoten i vejret og tage flygtningene ind.

Videre foreslår Chilekomiteen, at Danmark ikke alene støtter, men at vi i De Forenede Nationer rejser krav om en internatio-

nal økonomisk boykot af Chile i lighed med boykotten af Rhodesia. Det synes jeg er et fornuftigt forlangende. Det er ikke til at vide, hvad det kan føre til med hensyn til realiteter, men én ting ved vi det kan føre til, nemlig en debat i De Forenede Nationer om disse spørgsmål, om disse flagrante krænkelser af menneskerettighedskonventionen, som Chile selv er medunderskriver på. Det ved vi det kan føre til, og vi ved også, at den chilenske junta, hvor brutal og hensynsløs den end er, er følsom over for protester og over for den internationale opinion.

Det er ikke meget, vi kan gøre for at hjælpe de demokrater, de mennesker, som i Chile er udsat for tortur, er udsat for forfølgelse fra det fascistiske regimes side, men dette lidet burde vi gøre; det lidet, som vi kan gøre, det må vi gøre.

Ib Nørlund (DKP):

Når folketinget snart tager sommerferie, får regeringen jo også ferie fra folketinget. Derfor ville jeg godt give den nogle ord med på vejen vedrørende nogle internationale problemer, som trænger sig på i tiden.

Det første skal være i fortsættelse af det, der lige blev frembragt her, at understrege betydningen af udviklingen i Chile, også for os. Det er fremført nu af 3 partiers ordførere i debatten i dag. Den fascistiske militærjuntas fremfærd i Chile er omgivet med almindelig afsky i den danske befolkning, men det er ikke nok, for når rædsel og gru og pinsler bliver hverdagskost, så risikerer man, at sindene sløves over for det, og det er det, der ikke må ske. Hvis verdensoffentligheden ville affinde sig med denne genopstandelse af fascismen, så ville det også ramme tilbage på os selv. Folk har før forregnet sig, når de sagde over for den slags fænomener: det er ikke noget, der sker her.

Netop nu, som der også blev gjort opmærksom på for lidt siden, står man foran et nyt trin i den terroristiske undertrykkelse. Det er nemlig det, der ligger bag ved de politiske processer mod en række fremtrædende folkelige ledere i Chile, som ventes inden for de nærmeste uger. Jeg ville gerne især have lov til at nævne det kommunistiske partis generalsekretær, Luis Covalán, som er en af de mest fremtrædende personer i Chiles politiske liv og også i den internationale arbejderbevægelse, som længe har siddet indespærret,